

Poslední ráno

Lucia Gloziková

Holubí pírkó spadlo do otevřené místnosti zříceniny. Přes rozbitá okna a padlé kusy betonu a stěn svítí slunce a zpívá zvuk hořícího města.

Kas (pro sebe): „Podívej se na to, maličký. Podívej se, jak tvůj přítel leží v prachu. Jsem sice chudý a starý muž, ale přesto vím, že není radno takhle na druhý svět přecházet.

Stěny, které měly držeti tvou budoucnost, jsou nyní tvým náhrobkem. Pohled! Tolik tvého času spáleno na popel. Stala se ti z něj příkrývka. Co jsi vybuodoval? Maličký?

Pro velké sny, brilantní jako hvězdy v nebi, vřelé pouhou myšlenkou na ně, neviděl jsi moře lásky kolem sebe. K čemu to bylo natáhnout se za světlem, růst jako strom do nebe a výš a výš, když jsi ani neměl komu snášet ovoce? Co tě tak oslepilo, že jsi už nedokázal rozpoznat, jak utrpení a hojnost, tak dobré od špatného, tak jak to dělíme tady na Zemi?

Oslepený. Úplně a kompletně. Tato horečka tě vzala bez milosrdenství a změnila tě v nepoznání. Letěls do těch imaginárních výšin a objevil světy, o kterých jsme nikdy ani nesnili. Krásné barvy, chutě, vůně. Co jiného bych ti mohl udělat, nežli být přítelem? Nedal jsi si říct. Potřebovals jít a rozprostřít křídla. Dýchat vzduch jiných atmosfér, než byla ta naše.

Co jiného jsem mohl dělat, než tě prostě nechat a dívat se? Pořád se za to proklínám.

Ani jsi nevěděl, kam jsi spěchal. Moje obavy? Irelevantní. Teď, když se na tebe podívám, jsem znechucen, že se mi chce říct: já ti to říkal. Ale na všechno je už příliš pozdě. Čas na akce již vypršel. Nyní je doba smutku a pohřbívání.

Samozřejmě to nebyla jen tvoje chyba. Také jsem si zašpinil ruce. Koneckonců, jestli jsem ti měl být oporou, musel jsem jít stejnou cestou jako ty... Jenže já se nedíval za hvězdama. Nehonil jsem se za nějakými ideologiemi nebo nadějemi tkanými z vláken prachu. Ne.

Byl jsi tam jen ty. A já šel za tebou.

Podívej se na sebe....

Jen kost a kůže.

Viděl jsem tě ve tvé velikosti stát na svém úspěchu. Byl jsem naplněn hrdostí, radostí z toho, co jsme postavili a kým jsme se stali. A pak jsem se díval, jak hoříš ve své Zornici. Jak tě ty tvoje hvězdy sežraly a nenechaly mi ani trochu z tvého přátelství. Co jiného jsem měl udělat, než skočit do těch hvězd s tebou?

Mnohokrát jsem se spálil... nikdy to nestálo za to.

A přesto bych to udělal znovu.

Úplně tě slyším. Řekl bys, že jsem idiot. Starý blázen. Měl bys pravdu. Ale teď mlčíš a není tady nikdo, kdo by mi to připomněl. Kdo ví, kolik hloupých věcí ještě udělám, dokud mi to samému nedojde.

Jsi studený. Vidíš to, maličký? Všechno jsme zabili a mně vadí, že je mu zima. Nikdy jsi nebyl studený. Tvoje tělo je jen schránka a já jsem jen tvůj stín. A teď tu čekáme, tvé tělo a tvůj stín, až uděláš další krok. Ale ten nepřijde. Všechno se stalo jakési cizí. Dívám se ven a nevidím nic neobvyklého, jen cizí. Také ty-ležíš tady při mně, ale nedýcháš. To je mi cizí. Nekřičíš, nenadáváš, nekopneš, ne. Jen si ležíš a odpočíváš. Takové cizí... Hle, tvá ruka se tak krásně hodí na mou tvář. Tyto klouby byly ve mě tolikrát vtisklé. Proč nemohou být i teď?

Mám na tebe tolik otázek a všechny do jedné mi přijdou zbytečné.

Vidíš... Maličký... I my se narodili z matky. Také nám chyběl otec. Záviděl nám bratr. Nedokážeš si představit tu hrůzu, kterou jsem prošel, abychom tady teď stáli a sledovali, jak tě žerou červi. Tolik bolesti, jakou jsme prošli, by nemělo cítit žádné stvoření.

A přesto je to běžné... To, že duše zemře ještě za života a srdce ztuhne na kámen. Že člověk zapomíná, že je jen člověkem, zatímco se náhlí za myšlenkou, tak nesmrtelnou ...

Cítíš to? Ten pach vítězství? Krev a moč a výkaly, lahodnou vůni hniloby... Síra a štiplavý kouř. Prach z budov a měst. Slyšíš ty davy jásajících lidí? Jak křičí o pomoc, tak zoufale bojující o prodloužení svých mizerných, šedých a nevýznamných životů? To je hudba pro uši! Nářek novorozenců topících se v krvi svých matek! Děti ječící na bojišti, střílející na sebe, zrychlující tak příchod svého osvobození z tohoto pekla.

Ach, jak moc jsem znenáviděl život! Pro každou kapku vody, co tekla z neutěšeného kohoutku našeho starého domu. Každou bitku, která mi obarvila obličej a zformovala mou duši. Každé jedno tiknutí hodin, za to, že mi připomnělo, kolik času už uplynulo a kolik ještě zbývá. Každou jednu měnu, každý halíř – peníze jsou vždy takové ohavné – svazující duše k poslušnosti, oddalující skutečný pokrok ... Znenáviděl jsem každý tvůj prokletý úsměv, který mě na tuto cestu zlákal. Udělal jsem všechno, jen abys tady nemusel být sám. A ty se zabiješ?

Hahahahaha! Hajzle! Čím jsem pro tebe musel být, že jsi mě v tomhle nechal samotného? Že ses smíloval nad psem na ulici, ale mě nechal žít v téhle díře? Zbabělče! Vylez! Kde ses schoval? Je v těchhle prázdných očích ještě něco z toho světla? Nebo ses schoval někam za stěny těchto ruin? Vrať se a vezmi mě s sebou! Koneckonců, ani jeden z nás přeci nechtěl umírat sám ... a tys mě tady nechal. Tady, na této Zemi, této zasrané planetě, kde už nic nepřežije do rána. Zrádče.

Tolik tě toužím nenávidět. Tak proč to nedokážu?

Jen málo lidí, pochopí, co jsme učinili. Ještě méně bude vědět proč.

Alespoň už bude klid.

Slunce vyjde a už víc nebude ničeho, co by mohlo trpět.

Ani mě už nebude.

Nezůstane po nás jediné zrnko prachu. Jen atomy a molekuly, již tolikrát recyklované. Kdo ví. Třeba se tentokrát sloučí v něco inteligentnějšího, citlivějšího, než jsme byli my sami.

A možná ne.

Možná to už víc nejde. Potom je tedy dobře, že už je konec.“